

BỘ III – Đường Thất Kinh Muốn Giết Ta

Hồi 3

Tay Của Thiết Thủ, Kiếm Của Lãnh Huyết

1.

Tiểu Chân thấy Tập Mai Hồng đến, liền nắm lấy tay nàng. Khi hai nữ tử làm vậy, nam nhân tự nhiên biết ngay nữ nhân có chuyện muốn nói riêng mới nhau, nếu như mình còn không lánh ra ngoài, vậy thì hãy sang nhà bên mua một cái váy đỏ về, tết tóc đuôi sam, mà ngồi bên lắng nghe.

Có điều hai nữ tử như Tiểu Trân và Tập Mai Hồng ở với nhau, chỉ sợ cũng không nói được gì, mà chắc là tán thưởng lẫn nhau nhiều hơn.

Cho dù là nói những chuyện của nữ nhi, cũng chỉ là Tập Mai Hồng nói, Tiểu Trân nghe.

“Nhị ca thật có phúc, có một tiểu thê tử như tẩu tẩu, huynh ấy à... nếu huynh ấy mà dám làm xằng làm bậy, thì không phải là người nữa rồi... nếu để ta biết được... sẽ...”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết không hẹn mà cùng nghĩ đến một người... Quách Thu Phong.

Có lẽ chỉ có gã quỷ tinh linh của Lục Phiến Môn này ở đây, mới ứng phó được cục diện này.

Cũng may, Tập Mai Hồng đã hỏi vào chính đề: “Huynh ấy... huynh ấy đâu?”.

Tiểu Trân lý nhí hỏi: “Ai?”.

Tập Mai Hồng trầm kinh ngạc: “Huynh ấy đó... nhị ca của ta đó, trượng phu...”.

Tiểu Trân vội vàng ngắt lời nàng, ngữ khí còn có vẻ kinh ngạc hơn cả nàng: “Vừa rồi không phải các vị gọi nhị thiếu gia đi rồi hay sao?”.

Thiết Thủ cơ hồ như nháy dựng người lên: “Cô nương nói gì...? Ai? Ai gọi Tập nhị công tử đi?”.

Tiểu Trân hoang mang: “Các vị chứ ai”.

Thiết Thủ nôn nóng hỏi tiếp: “Là ai đến gọi?”.

Tiểu Trân cũng cảm thấy có gì bất bình thường, nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Lúc ấy tôi ở trong nhà... nhị thiếu gia ở ngoài sân nói chuyện với Quách đại gia, về sau hình như có người đến, nói chuyện một lúc. Nhưng tôi cũng không đi ra ngoài xem là ai, có lẽ là một người quen thì mới noislaua như vậy. Sau đó thì nhị thiếu gia vào nhà, y...”. Tiểu Trân nói đến đây, hai tai đỏ hồng lên, người khác thì không nhận ra, nhưng Thiết Thủ thì thấy rất rõ.

Có lẽ, có lẽ vị Tập nhị thiếu gia này, khi vào phòng chỉ thấy có mình Tiểu Trân, nên đã khó tránh khỏi xung động nhất thời, mà có một số hành động thân mật. Dù sao thì Tiểu Trân sớm muộn gì cũng là người của y rồi.

Tiểu Trân mau chóng nói tiếp: “Y... y nói, Thiết nhị gia và Lãnh tứ gia gọi y đi, một lát nữa sẽ quay lại. Tôi hỏi y, hai vị có gọi tôi không, thì y nói là không, lại nói tôi ở đây rất an toàn, sẽ không có chuyện gì xảy ra. Sau đó thì bỏ đi...”.

Thiết Thủ miễn cưỡng trấn định tâm thần hỏi: “Vậy còn Quách bộ đầu? Y có đi cùng không?”.

Tiểu Trân biết tình hình chẳng lành, vội vàng nói: “Lúc ấy tôi nghe ngoài sân có tiếng tranh chấp, hình như Quách bộ đầu không yên tâm, cũng muốn đi cùng. Nhưng nhị thiếu gia nói không cần, hình như y nói là về Tập Gia Trang hay sao vậy, không cần bảo hộ, hướng hồ là Lãnh tứ gia, Thiết nhị gia gọi y đi, tự nhiên sẽ không có chuyện gì, nhưng Quách bộ đầu hình như không đồng ý...”.

Thiết Thủ không khỏi lắc đầu cười khổ, chàng biết tính cách của Quách Thu Phong, y đã hứa với chàng là bảo vệ hai người này, thì quyết sẽ không để họ phải chịu bất cứ tổn hại nào.

“... về sau nhị thiếu gia nói một mình tôi ở trong nhà, cũng cần người bảo vệ. Tôi nghe vậy liền nói với ra: ‘Tôi không nguy hiểm đâu, Quách đại gia. Làm phiền ngài đi với nhị thiếu gia một chuyến vậy.’ Nhị thiếu gia không nói gì nữa, sau đó thì tôi nghe thấy Quách đại gia nói: ‘Tiểu Trân cô nương, hãy cẩn thận.’ Kế đó là có tiếng lầm bầm của nhị thiếu gia, tiếng cánh cổng ngoài bị đóng sầm lại...”.

Thiết Thủ cũng biết Tiểu Trân nói đều là sự thật, cứ lấy chuyện hai người bị ném xuống sông mà nói, người mà Tập Tiểu Phong trực tiếp nhắm vào chỉ có Tập Thu Nhai, Tiểu Trân chỉ là người bị liên lụy, đối phương căn bản không cần thiết phải gia hại nàng. Người gặp nguy hiểm thực sự chỉ có mình Tập Thu Nhai, cũng may là y rất nghe lời Tiểu Trân, nên khi nàng bảo Quách bộ đầu cùng đi, Tập Thu Nhai cũng vô phương phản đối.

Lãnh Huyết liền hỏi ngay: “Cô nương có biết người đến gọi họ đi đó là ai không?”.

Tiểu Trân nói: “Tôi không ra ngoài, có điều nghe họ nói chuyện thì hình như là người quen biết với nhị thiếu gia, nhưng lại không quen biết Quách bộ đầu”.

Lãnh Huyết lại hỏi tiếp: “Cô nương nghe bọn họ nói phải đến Tập gia trang sao?”.

Tiểu Trân khẽ gật đầu. Lãnh Huyết lập tức đưa mắt nhìn Thiết Thủ, Thiết Thủ gật đầu nói nhanh: “Chúng ta đi ngay!”.

Tập Mai Hồng phản ứng cũng cực nhanh, chữ “đi” vừa thoát ra khỏi miệng Thiết Thủ, nàng đã lên tiếng: “Ta cũng đi!”.

Thiết Thủ mau chóng quyết định: “Được, tất cả cùng đi!”

Giờ đây, chàng thực sự không muốn người ở lại xảy ra bất cứ chuyện gì nữa.

2.

Tập Mai Hồng xưa nay rất tự phụ về đạo pháp của mình, tuy rằng đã bị thứ thân pháp né tránh không cần mạng của Lãnh Huyết nhiếp phục, nhưng nàng vẫn tràn đầy tự tin.

Thế nhưng giờ nàng muốn không tự ty cũng không được nữa. Bởi vì Thiết Thủ, Lãnh Huyết một tả, một hữu đang đỡ Tiểu Trân chạy như bay, Tiểu Trân hoàn toàn không biết võ công, đỡ nàng chạy như vậy cực kỳ tốn sức, nhưng Thiết Thủ và Lãnh Huyết vẫn chạy phía trước nàng, mà nàng thì không tài nào vượt lên nổi.

Xem ra nếu Thiết Thủ và Lãnh Huyết không phải vì đỡ nàng, thì tuyệt đối có thể chạy nhanh hơn nữa.

Chỉ là Tập Mai Hồng đã dùng hết toàn lực.

Nàng vốn có thể dứt khoát dừng lại nghỉ ngơi một lúc, nhưng lần này cho dù nói thế nào, nàng cũng không dám phát tác tính khí tam tiểu thư của mình ra nữa, bởi vì nàng biết rõ nhị ca của mình có thể đang gặp nguy hiểm.

Nàng nghĩ không sai.

Tập Thu Nhai đã ngộ hiểm, hơn nữa còn là cực hiểm, tình thế như ngàn cân treo sợi tóc.

Nơi này là một ngọn đồi nhỏ ở ngoại thành.

Tập Gia Trang cũng ở ngoại thành, muốn đến Tập Gia Trang, buộc phải đi qua con đường này.

Trên đồi có một gò đất cao, trên gò đất có một đài quan sát bằng gỗ, mái lợp cỏ tranh. Đây là nơi binh sĩ sẽ phóng hỏa báo hiệu khi có quân địch đến công thành.

Trên đài có bóng người thấp thoáng.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết lập tức phóng về phía đó.

Trước khi lao vút đi, Thiết Thủ còn ném lại một câu: “Chiếu cố Tiểu Trân”.

Câu này đương nhiên là nói với Tập Mai Hồng. Trải qua rất nhiều trận ác đấu lớn nhỏ, Thiết Thủ đã hiểu một cách sâu sắc, có những trận đấu hể động thủ là không biết sinh tử tồn vong, cũng không biết có thể gặp lại thân nhân của ngày hôm nay, ánh mặt trời của ngày mai hay không?

3.

Khi Thiết Thủ, Lãnh Huyết lên đến phong hỏa đài, cực diện chẳng những đã gần đến hồi kết, mà còn cực kỳ kinh người.

Trên nóc phong hỏa đài chỉ có một xà nhà chống đỡ cả mái nhà, chỉ thấy một người bị treo ở trên đó, một tay giơ cao, một tay thông xuống, không ngừng lắc đi lắc lại.

Người đó là một người chết.

Quách Thu Phong.

Tuy Quách Thu Phong đã chết, nhưng thiết bản trong tay trái của y vẫn cắm ngập vào xà nhà, đồng tỳ bà trong tay phải vẫn lắc lư lay động, hai mắt lồi hẳn ra, răng nghiến chặt. Nhìn tử trạng có thể biết được trước khi chết y đã anh dũng quyết chiến với kẻ thù, hơn nữa chiêu cuối cùng là dùng thiết bản đâm vào xà nhà, sau đó dùng đồng tỳ bà từ trên cao giáng xuống đầu địch nhân.

Trên người y, ít nhất phải có mười tám vết thương, trong đó sâu nhất là một vết đao ở bụng dưới, từ eo xuyên xuống hông, ruột lòi hết cả ra ngoài, nhưng đó vẫn chưa phải là vết thương nặng nhất.

Nặng nhất là vết thương ở trán, trán y có năm lỗ nhỏ, lỗ máu, xương cốt lộ ra trắng hếu, hình như là bị người ta dùng năm mũi dùi xuyên vào vậy, nhưng đây cũng không phải là vết thương trí mạng.

Vết thương trí mạng nằm ở cổ, cổ y dường như bị người ta dùng trọng vật công kích, xương đã gãy nát, đầu nghoẹo sang một bên.

Tất cả hiện trạng này đều tỏ rõ Quách Thu Phong đã từng có một trận ác đấu kinh tâm động phách với kẻ thù ở đây. Ngoài ra còn một điều nữa, đó là y đã chết, còn người mà y bảo vệ vẫn còn sống.

Tất cả đều vì Quách Thu Phong là một hảo quan sai, hơn nữa còn là một bằng hữu đáng tin tưởng. Thiết Thủ, Lãnh Huyết giao Tiểu Trân và Tập Thu Nhai cho y bảo vệ, trừ phi là y chết trước, bằng không y tuyệt đối không để bất cứ kẻ nào đụng đến một sợi lông chân của hai người bọn họ!

Nhưng Quách Thu Phong cũng không phải là một người dễ đối phó.

Kẻ giết y võ công tự nhiên phải cực cao.

Hơn nữa không chỉ có một người.

4.

Ba người. Một thân hình to lớn. Một thân hình nhỏ nhắn. Một người còn lại hơi gù. Ba người, đều đeo mạng che mặt, mặc kinh trang bó sát người, tay cầm vũ khí.

Người có thân hình to lớn sử một cây đồng côn, rõ ràng là kẻ đã đánh gãy cổ Quách Thu Phong. Người nhỏ con tay cầm cự nha thiết phiến, đương nhiên chính là kẻ đã đâm lòi ruột họ Quách. Còn người gù lưng, hai tay đều không cầm gì, nhưng mười ngón tay thì như mười móc câu, lúc cử động phát ra những tiếng lanh canh, tự nhiên chính là kẻ đã dùng trảo chọc vào trán Quách bổ đầu. Hiện giờ ba người này, đang hợp lực bao vây một người. Người ở trong vòng vây kia, đã sức cùng lực kiệt. Người này, tự nhiên chính là Tập Thu Nhai mà Quách Thu Phong đã liều mạng bảo vệ.

Tình hình của Tập Thu Nhai lúc này, bứt mực thật khó mà hình dung hết được.

Nếu không phải Quách Thu Phong cản ba kẻ này lại, Tập Thu Nhai sớm đã chết từ lâu rồi. Những kẻ đột kích này rõ ràng là không ngờ Quách Thu Phong cũng đi theo y, hơn nữa võ công lại cao như vậy. Cả ba phải hợp lực mới giết chết được họ Quách, đang định giết “mục tiêu chính” Tập Thu Nhai thì Thiết Thủ và Lãnh Huyết cùng xuất hiện.

Khi Thiết Thủ và Lãnh Huyết đến nơi, thì người nhỏ con đang dùng cư nha thiết phiến tấn công đầu gối Tập Thu Nhai, đại hán cao lớn sử đồng côn đánh văng đao trong tay y ra xa, còn song thủ người gù thì chọc thẳng vào lồng ngực họ Tập.

Song trảo phá không, tiếng gió rít lên rợn cả người, mười ngón tay như mười đoá lưu tinh vạch nát bầu trời, Tập Thu Nhai mà trúng phải một kích này, chỉ sợ xương sườn khó mà còn một sợi lành lặn. Thiết Thủ không chạy lên cầu thang, mà chàng lướt lên. Mới nhóm đầu lên thì chàng đã thấy đôi ung trảo đáng sợ kia, trong nháy mắt sẽ chộp xuống Tập Thu Nhai, tay không tắc sất.

Thiết Thủ dụng lực dẫm mạnh lên một bậc thang.

“Rắc!”.

Bậc thang gỗ lập tức vỡ nát, nhưng Thiết Thủ đã kịp mượn lực phóng vút lên, chặn trước mặt Tập Thu Nhai.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt, song thủ của chàng đã cấp tốc đẩy ra, dùng song chưởng đỡ lấy song trảo.

Người gù kia thoáng ngẩn người.

Song trảo có thể thôi cân hủy cốt của y, vốn chụp vào ngực Tập Thu Nhai, nay đã chụp trúng hai bàn tay to bè.

Tuy rằng y hơi ngậy người, nhưng chiêu thức vẫn không hề chậm lại, chẳng những không do dự, mà còn vận tụ công lực, nâng từ bảy thành lên chín thành.

Bất kể đối phương là ai, chỉ cần muốn cứu Tập Thu Nhai, y phải hủy đôi tay của kẻ đó trước rồi nói sau.

Y hiểu rất rõ trảo công của mình, chỉ cần dùng sáu thành công lực, là có thể xoắn tròn đỉnh bậc rồi.

Y đang chờ đợi nghe tiếng xương cốt đối phương vỡ vụn.

Nhưng không.

Trảo y chộp vào bàn tay to bè đó, cảm giác giống như vuốt mèo chộp vào một tảng đá vậy.

Y lập tức cảm thấy có chuyện không hay, liền sau đó y nhìn thấy người vừa xuất hiện là ai. Sau khi biết đối phương là ai, y lập tức cảm thấy hối hận vì đã có ý nghĩ muốn hủy đi song thủ của đối phương.

Nhưng trong sát na đó, hai đồng bọn của y đã cùng lúc xuất thủ.

Cư nha thiết phiết, cắt vào uỷên mạch Thiết Thủ, đồng côn đập vào khủy tay chàng.

Trong sát na ấy, song thủ của Thiết Thủ, cùng bị song trảo, một côn, một cư nha thiết phiết công kích.

5.

“Tay Thiết Thủ, chân Truy Mệnh, kiếm Lãnh Huyết, ám khí Vô Tình” đây là “binh khí” của Tứ Đại Danh Bộ. Ở kinh sư, các tiểu hài tử đã hát thành một bài đồng dao. Bài đồng dao này còn một nửa phía trên là: “Độc Đường Cừu, chùy Đồ Văn, tâm Triệu Hảo, ca vũ Yến Triệu”. Đường Cừu, Đồ Văn, Triệu Hảo, Yến Triệu là bốn người, xưng là Tứ Đại Hung Đồ, trước nay chưa có người nào có thể trừng trị được bọn chúng. Ý của bài ca này chính là tâm ý của bách tính, chỉ có Thiết Thủ, Truy Mệnh, Lãnh Huyết, Vô Tình mới có thể chế phục được bốn kẻ cùng hung cực ác đó.

Giờ đây ba kẻ tập kích Tập Thu Nhai đang gặp phải đôi tay của Thiết Thủ.

Thiết Thủ xưa nay không cần vũ khí.

Tay của chàng chính là vũ khí, hơn nữa còn là vũ khí trong vũ khí.

“Rắc!”.

Đồng côn gãy đoạn, đồng thời thân ảnh của người nhỏ con và người gù cũng bay ra xa.

Thiết Thủ cũng không khởi hự lên một tiếng. Tuy chàng đã vận công vào song thủ, chấn gãy đồng côn và đẩy lui hai tên địch nhân, song hai tay cũng bị chấn động rất mạnh, huyết khí nghịch xung, làm sắc mặt chàng trở nên trắng bệch.

Chàng vốn muốn chấn bay cả ba người ra xa, nhưng đại hán sử đồng côn đó dùng ngạnh công, vũ khí lại là thứ cứng rắn trong những thứ vũ khí cứng rắn, mà chấn lực của Thiết Thủ lại là ngạnh kình, vì vậy chỉ có thể làm đồng côn gãy đoạn, còn đại hán thì không bị kình lực công kích.

Đại hán đó không ngờ cây đồng côn tinh luyện lớn bằng miệng chén của mình, đánh vào khủy tay một người mà gãy đoạn, liền đứng ngẩn người ra đó.

Có điều thời gian ngắn ngủi đó chỉ trong nháy mắt. Trong thời gian một cái nháy mắt đó, sắc mặt Thiết Thủ đã mau chóng khôi phục lại bình thường, nhưng trong sát na ngắn ngủi trước khi Thiết Thủ hoàn toàn khôi phục đó, đại hán kia đã kịp thời phản ứng, nửa cây đồng côn trong tay vung lên đập thẳng vào mặt chàng.

Một cơn này của y đương nhiên là muốn đập nát mặt Thiết Thủ. Thiết Thủ giờ có muốn tránh cũng không được, chàng dùng biện pháp nào để ứng phó với chiêu công này cũng không thể biết, bởi vì Thiết Thủ căn bản không kịp tránh né hay hoàn kích thì Lãnh Huyết đã lao tới.

Sự việc Thiết Thủ đánh bật hai người cứu Tập Thu Nhai, diễn ra chỉ trong một sát na ngắn ngủi. Nhưng cũng đủ để Lãnh Huyết lên tới nơi.

Làm sao chàng để Thiết Thủ một mình chống đỡ cục diện kinh hiểm như vậy cho được. Thân hình chàng như lướt sát mặt đất, chui qua háng Thiết Thủ rồi bất ngờ vọt lên. “Phụt!” Trước khi nửa cây côn của đại hán kia đập xuống, thì kiếm của chàng đã đâm thẳng vào ngực y.

Đại hán sững người, đột nhiên thấy trước mặt Thiết Thủ, tự dưng xuất hiện một người. Y, người đó và Thiết Thủ đứng ép sát vào nhau. Rồi y lại thấy kiếm trong tay đối phương đã không còn lưỡi kiếm đâu nữa. Người đó tay cầm đốc kiếm ấn sát vào ngực mình.

Kiếm đâu rồi? Kiếm đã ở trong cơ thể y! Nghĩ tới đây, đại hán không còn sức lực cầm côn nữa, mà phát ra một tiếng rống thảm thiết. Cùng lúc phát ra tiếng rống ấy, cơ hồ như y vẫn không tin mình bị đối phương đâm một kiếm như vậy, thế nên y bất ngờ nhảy vọt về phía sau.

Y nhảy như vậy, không khác gì tự rút kiếm ra khỏi lồng ngực mình.

Đại hán cao lớn loạng choạng lùi bảy tám bước mới miễn cưỡng đứng lại được, cúi đầu nhìn lỗ máu trước ngực, ngẩng đầu nhìn lên, thấy lưỡi kiếm đang nhỏ máu của Lãnh Huyết. Đến giờ y mới biết mình đã trúng một kiếm trí mạng.

Y gầm lên một tiếng, chỉ tay vào Lãnh Huyết khàn khàn giọng nói: “Người...”.

Rồi ngã ngửa người xuống, táng mạng tại chỗ.

6.

Thiết Thủ bất ngờ xuất hiện cứu Tập Thu Nhai. Ngoại trừ đại hán cao lớn lập tức phản kích vì khoảng cách quá gần, hai người còn lại, đều không lập tức bổ tới tiếp tục tấn công, mà cấp tốc nhìn nhau một cái.

Kế đó là Lãnh Huyết, đột nhiên hiện ra, giết chết đồng bọn của chúng. Người bịt mặt tay không hú lên một tiếng quái dị, xông ra khỏi phong hỏa đài, nhảy xuống bên dưới.

Đây đương nhiên là không dám ác chiến, bỏ chạy thoát thân.

Người nhỏ con kia cũng muốn đào ẩu, nhưng do chậm mất một nhịp, nên đường thoát đã bị Thiết Thủ chặn mất.

Người này phản ứng cực nhanh, lập tức đổi hướng, không phóng ra ngoài mà lướt về phía cầu thang.

Cầu thang có Lãnh Huyết.

Có Lãnh Huyết ở đó, kẻ này có nhanh hơn nữa, cũng khó mà nhanh hơn được lưới kiếm của chàng.

Đúng lúc này, phía dưới chợt vang lên tiếng bước chân gấp gáp, khiến Lãnh Huyết phải quay đầu lại nhìn.

- o O o -